

ใ้ความรุ้ที่ ๕ เรือง หน่วยเสียงในภาษาไทย
 หน่วยการเรียนรุ้ที่ ๒ เรือง เสียงในภาษาไทย ไพเราะเสนาะหู
 แผนการจัดการเรียนรุ้ที่ ๗ เรือง เรือง เสียงในภาษาไทย (๒)
 รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

หน่วยเสียงในภาษาไทย

สระในภาษาไทย ๒๑ รูป ๒๑ เสียง

เสียงสระเดี่ยว คือ สระที่ออกเสียงโดยอวัยวะในช่องปาก อยู่ในตำแหน่งเดียวตลอด มี ๑๘ เสียง ได้แก่

สระอะ	-ะ	สระอา	-า
สระอิ	-	สระอี	-
สระอี	-	สระเอือ	-
สระอุ	-	สระอู	-
สระเอะ	-ะ	สระเอ	-
สระแอะ	-แะ	สระแ	-
สระโอะ	-โอะ	สระโอ	-
สระเอาะ	-เอาะ	สระออ	-อ
สระเออะ	-เออะ	สระเออ	-เอ

เสียงสระประสม คือ เป็นการออกเสียงที่ใช้ลิ้นส่วนหน้า ลิ้นส่วนกลาง และลิ้นส่วนหลังทำหน้าที่ออกเสียงร่วมกัน เสียงที่เกิดขึ้นจะมีลักษณะเป็นเสียงประสม

คือ มีเสียงสระแท้ ๒ เสียง

สระเอีย	- ย (อี + อา)
สระเอือ	- อ (เอือ + อา)
สระอัว	- ัว (อู + อา)

บทอ่าน เรื่อง กระต่ายตื่นตูม
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๒ เรื่อง เสียงในภาษาไทย ไพเราะเสนาะหู
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง เรื่อง เสียงในภาษาไทย (๒)
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

กระต่ายตื่นตูม

ครั้งหนึ่ง กระต่ายตัวหนึ่งนอนหลับ
อยู่ใต้ต้นตาล ขณะเมื่อกระต่ายหลับ
อยู่นั้น เกิดลมพายุใหญ่พัดกล้า ลูกตาล
บนต้นหล่นตูมลงมาที่พื้นดิน เกือบถูก
กระต่าย กระต่ายตกใจตื่นขึ้น สำคัญว่า
ฟ้าถล่ม ไม่ทันได้ตรึงตรอง ลูกขึ้นได้ก็วิ่ง
ไปโดยสุดกำลัง เพราะกลัวความตาย

ฝ่ายเสือ ช้าง กวาง ทRAY แรด และสัตว์อื่นอีกหลาย
จำพวก เห็นกระต่ายวิ่งมาโดยเต็มกำลังดังนั้น จึงถามกระต่าย
ว่า “นี่ท่านวิ่งหนีอะไรมา” กระต่ายวิ่งพลางบอกความพลางว่า
“ฟ้าถล่ม” สัตว์เหล่านั้นได้ฟังกระต่ายบอก ไม่ทันตริตรอง
สำคัญว่าฟ้าถล่มจริง ก็พากันวิ่งตามกระต่ายไป หกล้ม ขาหัก
แข้งหัก โดนต้นไม้ ตกเหวตายบ้างก็มี ส่วนที่ยังเหลืออยู่ก็
พากันวิ่งหนีต่อไปอีก

พระยาราชสีห์ตัวหนึ่งเป็นสัตว์มีปัญญา เห็นสัตว์ทั้งหลาย มีเสือ ช้าง เป็นต้น พากันวิ่งมาไม่หยุดหย่อน จึงร้องถามว่า “เอ๊ะ! เหตุไรท่านทั้งหลายจึงพากันวิ่งจนโดนกันล้มตายฉะนี้ หยุดบอกให้เราทราบประเดี๋ยวก่อน” สัตว์เหล่านั้นกลัว อำนาจราชสีห์ก็ต้องหยุด และเล่าความที่กระต่ายแจ้งแก่ตน ให้ราชสีห์ฟัง ราชสีห์ก็เข้าใจทันทีว่า สัตว์เหล่านี้คงจะตื่นอะไรมาลักร้อยอย่างหนึ่ง จึงถามต่อไปว่า “ฟ้าถล่มที่ตรงไหน จงพาเราไปดูสักที” สัตว์เหล่านั้นกลัวตายจนตัวสั่น แต่ขัดอำนาจราชสีห์ไม่ได้ ก็ต้องพาราชสีห์ไป พอถึงใต้ต้นตาลที่กระต่ายนอน ราชสีห์พิเคราะห์ดู เห็นลูกตาลตกอยู่ที่โคนต้น ก็เข้าใจว่าผลตาลนั้นหล่นลงมา กระต่ายสำคัญว่าฟ้าถล่ม ก็ตกใจจึงวิ่งหนี สัตว์ทั้งหลายที่ไม่มีปัญญาไตร่ตรอง ก็พากันหลงเชื่อกระต่าย วิ่งเตลิดไปจนโดนกันขาหัก คอหัก ตกเหวตาย สัตว์ทั้งหลายที่พากันได้รับทุกขเวทนาครั้งนี้ ก็เพราะเป็นผู้ฉลาดเขลาปัญญาหาไตร่ตรองมิได้

(พระประกาศุณิสาร [สุน บุนโยประการ],
นิทานสุภาษิต, กระทรวงศึกษาธิการ.)